

נדב אברוך

אני לא כותב לבד

4:47

רָגַע לִפְנֵי שְׂנֵכְנִסְתָּ עֲצָרוּ כָּל הַשְּׁעוּנִים כִּי פִתְאוּם
שׁוּב לֹא שָׁבוּ לְתַקְתֶּם.
כִּתְּם הָאוֹר שְׁלִי נִדְקָר
בְּזִיפִיהַ בְּנֵי הַשְּׁבוּעֵי־שְׁבוּעִים.

אַתָּה פּוֹתַח אֶת חֲגוּרְתְּךָ וּמְנִיחַ אֶת הַמַּרְעוּם עַל
הַרְף.

מוֹצִיא תְּמוּנָה קְרוּעָה־דְּהוּיָה מִתּוֹךְ כִּיס הַחֲלָצָה
"אֵיפֶה הִיא?
רְאִיתְ אֹתָהּ?
רַק לִפְנֵי רָגַע מְשָׁכָה אֶת בִּבְת הַסְּמֶרְטוּטִים
מִתַּחַת לְשִׁבְרִים,
יֵשׁ לָהּ פִּצְעֵ לֹא בְּבָרְךָ"

חֲרָרִי צַר מִהַכִּיל אֶת חֲרוֹנוֹ
וְנִהְיָה צָפוּף.
אֵצָא לְרָחוֹב.
בּוֹא, נֵצֵא לְרָחוֹב.
הוּא בּוֹלֵם אוֹתִי.

"אֲנִשִּׁים כְּלוּבִים בֵּין גְּדָרוֹת
נוֹפְלִים בְּתַחְנוּנִים"
אֶל חוֹל הַתְּלֹאוֹכָה.

"ואיפה איפה אתה,
אתה לא פותח, למה?"
אני, מעולם לא עמדתי שם
"אתה חלק מהמנעול"

בעוד טוחי ירי מתקצרים
צירים מתחשפים
ומקבלים שם פּרטי
ורמוני גו עם הסרט הלכּוּן המשתובב
נוסקים מעל המוסקים,
5 דקות עד לפנוי צועקים אנשים בלי פרצופים"

צא ועשה מה שאתה צריה,
ומה אומר לה, חבר,
ולאשתך שהשאירה את ילודה על הבטון
ליד המחסום?
מה אומר לה לאות פרידה...
בהצלחה?
אנא השתדל להזהר על חברי..."

6:09

מלים חסומות
עט דופק על דף, מנקב בו נקב

ואו הנקישות החלושות, קצת מבוישות,
וצלליתך פרוצת המחלפות
עומדת על סף ההלּת המוארת אור בהיר
בין צפרניה נחלית בצפרניה בבת הסמרטוטים
המרפּטת.
היא באה ותופסת בידי, אני
קם והולך אתריה,
צעדים מדודים.

שם – מעבר לדלת, חרבות הכפר -
נזיות בטון חדות וברזלים עירמים מזדקרים
כזיפים
"אל תדאג, הם כבר הלכו."
לרגלינו מתרסקים שברי זכוכיות וספורים
"כאן" היא אומרת ומתישבת על גל
בטון ומושכת בי, אליה, שאשב לידה, אני יושב,
היא מניחה על ירכי את הבכה הנתלית אל עבר הצד הפנימי של רגלי
ואחר כך מודידה את ראשה אל ברפי
"אבא, אל תדאג"

אבא? אני?

יהיה בסדר, הכל בסדר, ילדה

07:09 (זמורים)

המחסום והרוח
כפאתי הכפר
כאן היה מחסום
עכשו ברזל צהב יתום
נע קדימה אחורה על צירו, חורק,
זאת הרוח הקפשיה דוחפת
כעת אין לה עוד מכשול

אשה

לא קרובה מדי לא רחוקה
לבושת שחורים על שרפרף נמוך
קומה, ברכה כמעט נוגעת באדמה תחתה
מחפקת משעינה
על כתפה נבל – כלי נגינה בצלם אשה –
כמו לוחם השב לנוח אחרי מלחמה,

היא לא פורטת, רק משלחת
על צליפות הרוח ומרווי בכי
הנשאים עד אלי

כאן נפל כאן נפל כאן נפל

לפני שדה נבלים אלמים עם
חריטות של שנים, בלי שמות, פזורים
כאלו היו אבקני פריז על צליפות הרוח
שמתערבלת לה כאן בלא מפריע שכן
כבר אין לה מכשול